GRIMWOOD

Voor Noah

Oorspronkelijke titel: *Grimwood*
Oorspronkelijk uitgegeven door Simon & Schuster, 2021
© Tekst en illustraties: Nadia Shireen, 2021
© Vertaling uit het Engels: Mariella Manfré, 2022
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2022
Omslagontwerp: Nadia Shireen
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Hannah Roos
Vormgeving binnenwerk: Hannah Roos

ISBN 978 90 488 6443 0
ISBN 978 90 488 6444 7 (e-boek)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BIJ HET MAKEN VAN DIT BOEK ZIJN GEEN ECHTE DIEREN GEWOND GERAAKT.

GRIMWOOD

NADIA SHIREEN

Vertaald door Mariella Manfré

moon

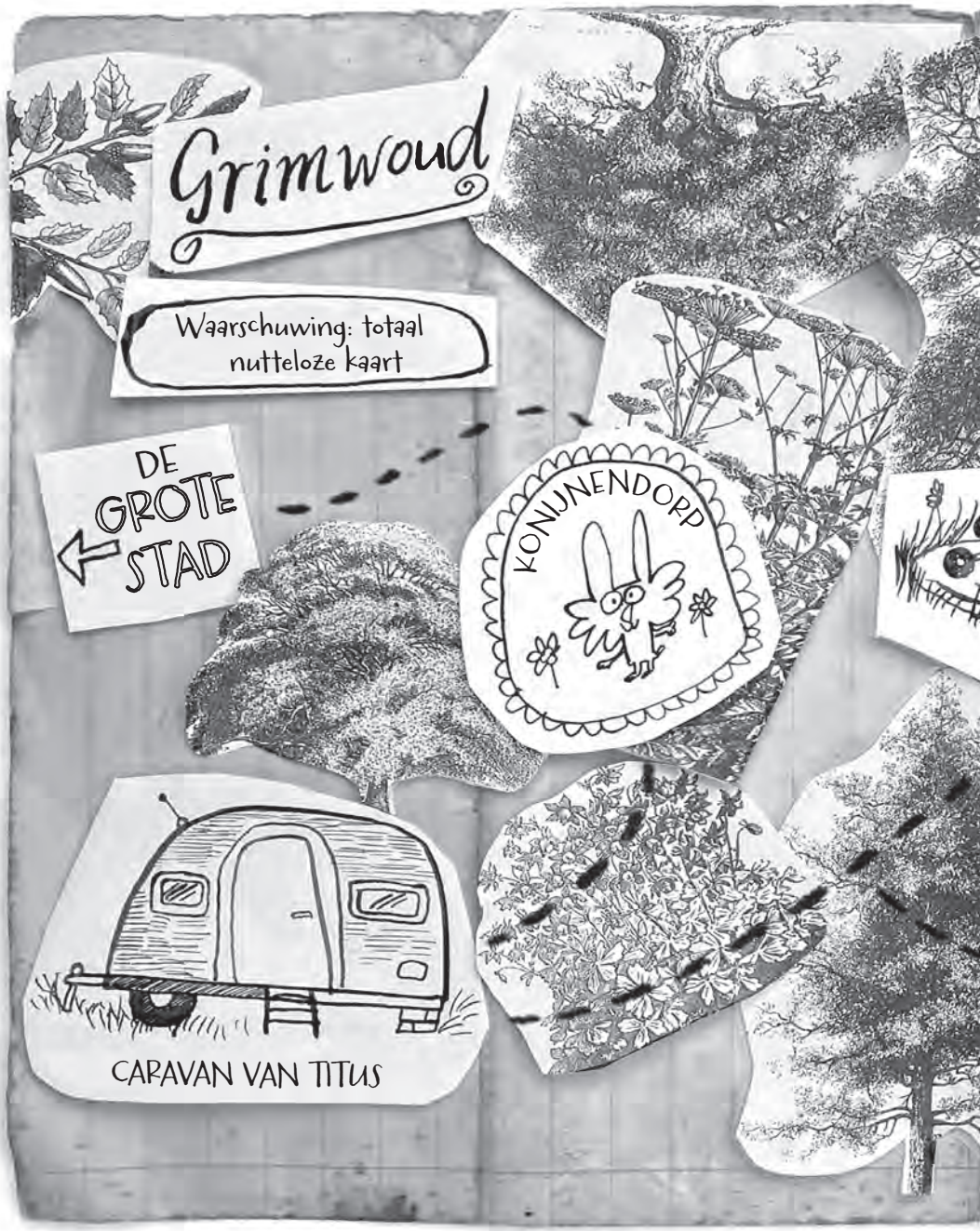
Grimwoud
Waarschuwing: totaal nutteloze kaart
DE GROTE STAD
KONIJNENDORP
CARAVAN VAN TITUS

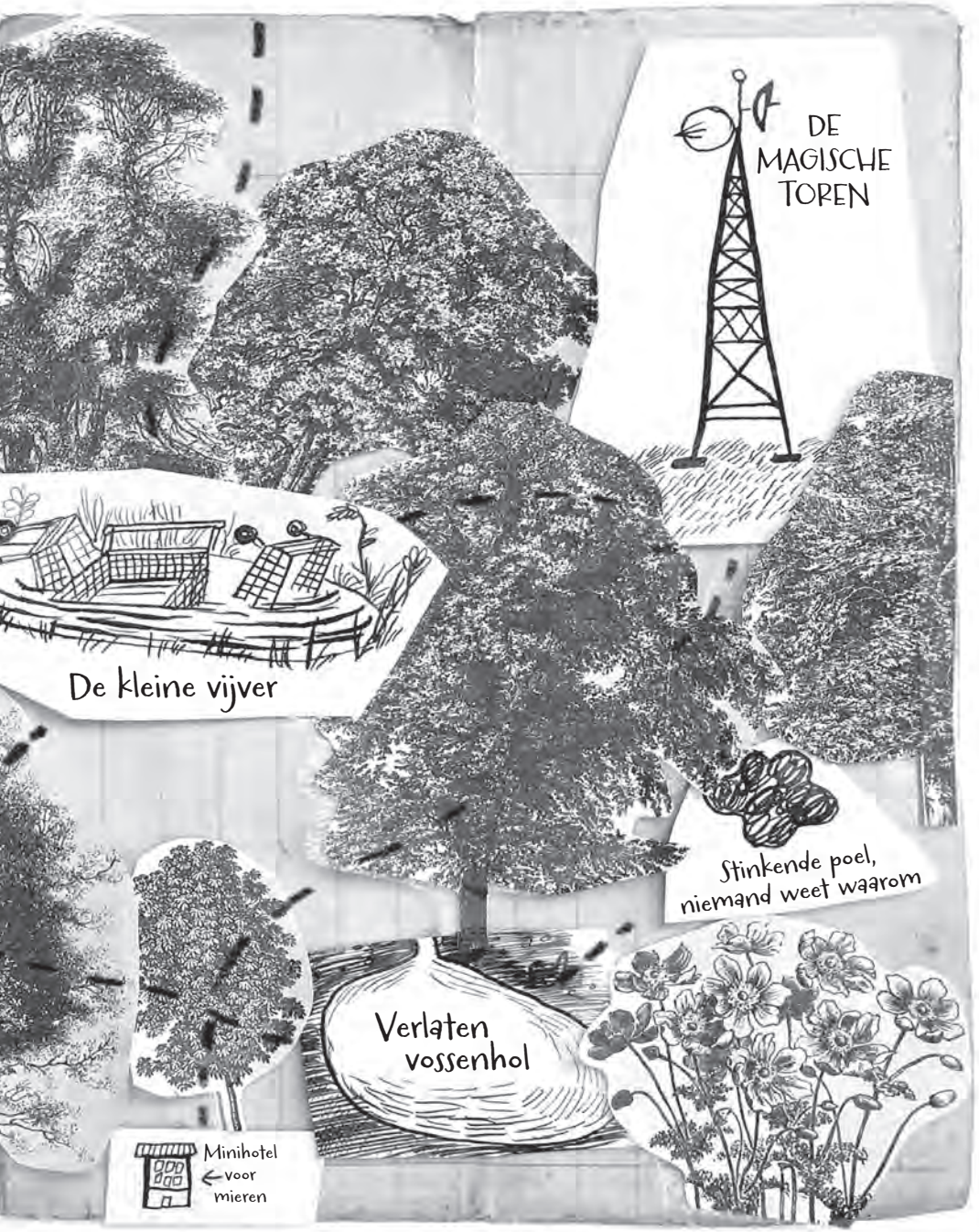
DE MAGISCHE TOREN
De kleine vijver
Stinkende poel, niemand weet waarom
Verlaten vossenhol
Minihotel ← voor mieren

Hallo, allemaal!

Ik ben **ERIK DYNAMIET**
en ik duik af en toe op met mijn gedachten. Had je niet verwacht, hè? Voor mij is het ook een verrassing. Eigenlijk ben ik buschauffeur.

pissebed

Maar goed... sla snel
om voor een doldwaas,
spannend verhaal!

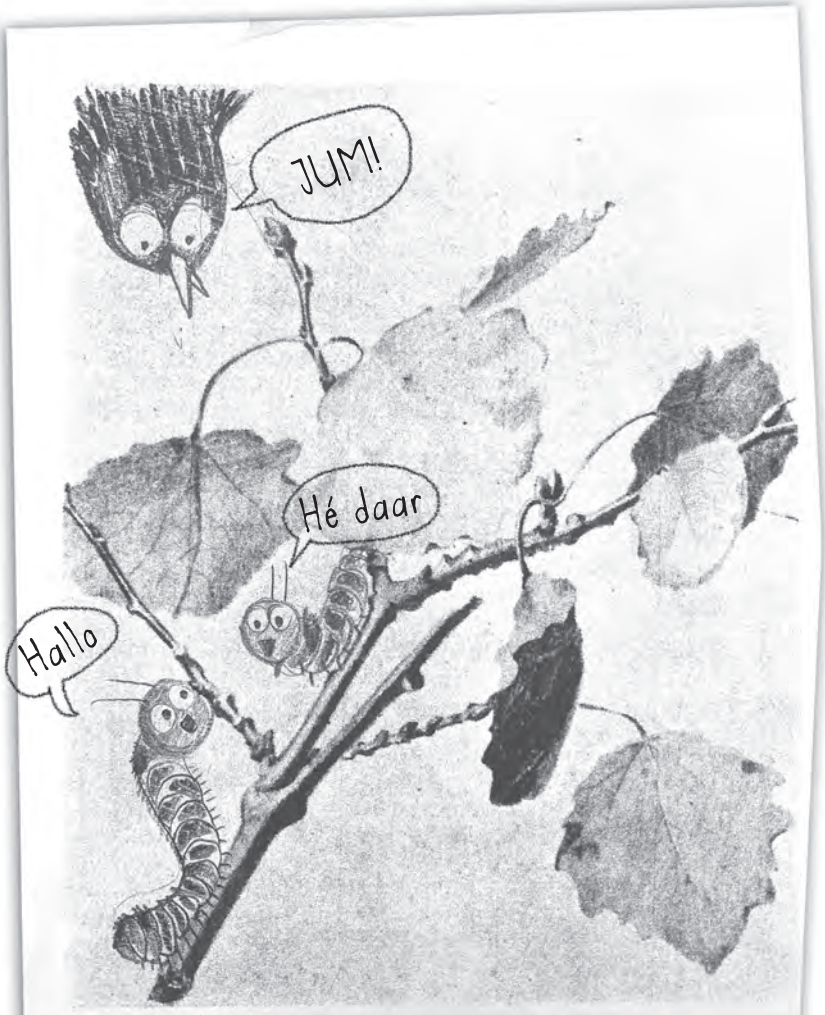

ILLU.102. De Verticale Stand van Blaadjes van de Grauwe Abeel

HOOFDSTUK EEN

Ted en Nikkie

Dit is Ted.

En dit is Nikkie.

Zoals heel veel vossen woonden ze in een grote stad. Nikkie was de dapperste en stoerste vos die Ted kende. Zijn vader en moeder kon hij zich niet herinneren, maar Nikkie was er altijd geweest. Zij zorgde ervoor dat hij te eten had en een warme plek om te slapen.

Nikkie zorgde niet alleen voor Ted, maar hing ook graag met haar vrienden rond in de stad. Ze kende alle straten, alle donkere steegjes, alle afvalbakken en alle verstopplekken. Nikkie was een TAAIE. Ze had geen tijd om te lachen of aan bloemen te snuffelen of strips te lezen. Maar die dingen had Nikkie ook helemaal niet nodig.

Ted was een lief jong vosje. Hij vond het fijn om dicht bij het hol te blijven, dat was verborgen tussen stekelige hulststruiken aan de rand van een groot park. Ted hield ervan om in de zon door het gras te rollen, aan takjes en blaadjes te snuffelen, en gevallen ijshoorntjes op te likken.

Af en toe kwam Nikkie langs draven om hem wat te eten te brengen.

Nikkie had liever koffie.
Dan bleef ze WAKKER.

Fig. 1

Fig. 2.

Af en toe, als ze te veel koffie had gedronken, begon ze te bibberen en te brullen, en moest Ted op haar kop gaan zitten om haar rustig te krijgen.

'Ontspan, Nikkie.'

'Bedankt, broertje.'

Ja, Ted en Nikkie waren een geweldig stel vossen en ze hadden alles wat ze nodig hadden. Bijna alles dan. Ted had de laatste tijd een raar, naar gevoel vanbinnen. Dat kreeg hij altijd als hij Nikkie weg zag draven en hij alleen achterbleef in het hol. Hij kreeg het ook als hij haar zag kletsen met haar vossenvrienden, Bak en Heg. En hij kreeg het als hij schattige kleine mensen in

het park hand in hand zag lopen met hun grote mensen. Soms kreeg hij het 's nachts als hij boven op een grote steen zat, omhoogkeek naar de grote, donkere lucht en diep moest zuchten.

Op een middag toen Ted opgekruld in het hol lag, hoorde hij muziek. Iemand speelde gitaar. En een hoog, piepend stemmetje begon een leuk liedje te zingen.

Hé, hallo, daar is mijn maatje
Die me opzoekt in de stad
Voor gezelschap en een praatje
Altijd heerlijk vind ik dat

Samen lachen, dansen, springen
Lol maken en liedjes zingen
Sinds ik mijn maatje ken
Weet ik dat ik nooit meer
eenzaam ben...

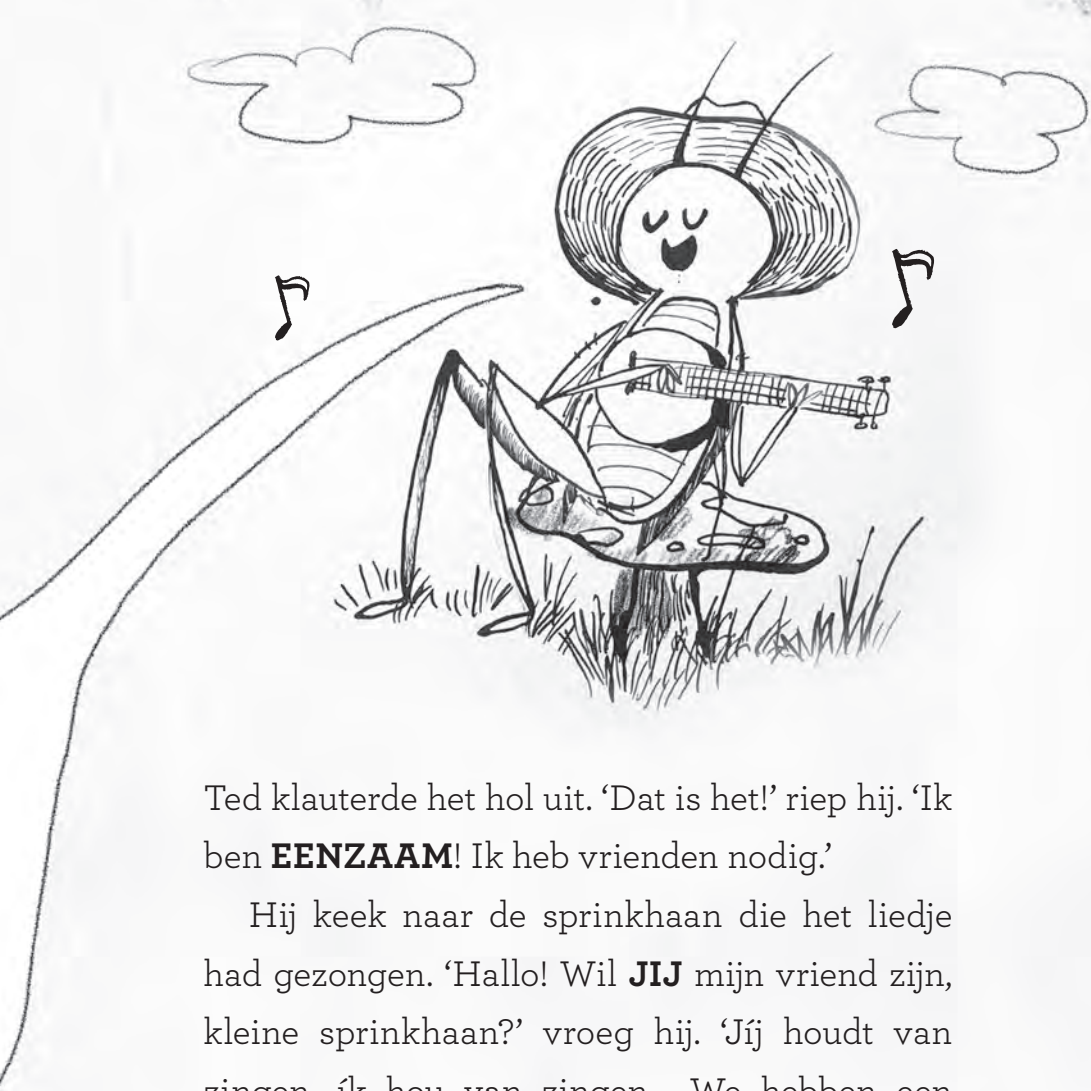

Ted klauterde het hol uit. ‘Dat is het!’ riep hij. ‘Ik ben **EENZAAM**! Ik heb vrienden nodig.’

Hij keek naar de sprinkhaan die het liedje had gezongen. ‘Hallo! Wil **JIJ** mijn vriend zijn, kleine sprinkhaan?’ vroeg hij. ‘Jíj houdt van zingen, ík hou van zingen... We hebben een heleboel gemeen!’

‘Ammehoela,’ zei de sprinkhaan en hij ging er met grote sprongen vandoor.

Teds staart zakte naar beneden, maar vervolgens wreef hij in zijn pootjes. Nu hij wist wat dat nare gevoel vanbinnen was, kon hij er tenminste wat aan doen. Hij besloot er meteen mee te beginnen.

Op dat moment hoorde hij geluid bij de afvalbak vandaan komen.

'ROE... KOE... KOE...

IS DAAR IETS MET KETCHUP?'

'ROE... KOE... ZIE IK NIET.

OOO, MAYO MISSCHIEN?'

'DAT MOET DAN MAAR, DENK IK...

ROE... ROE...'

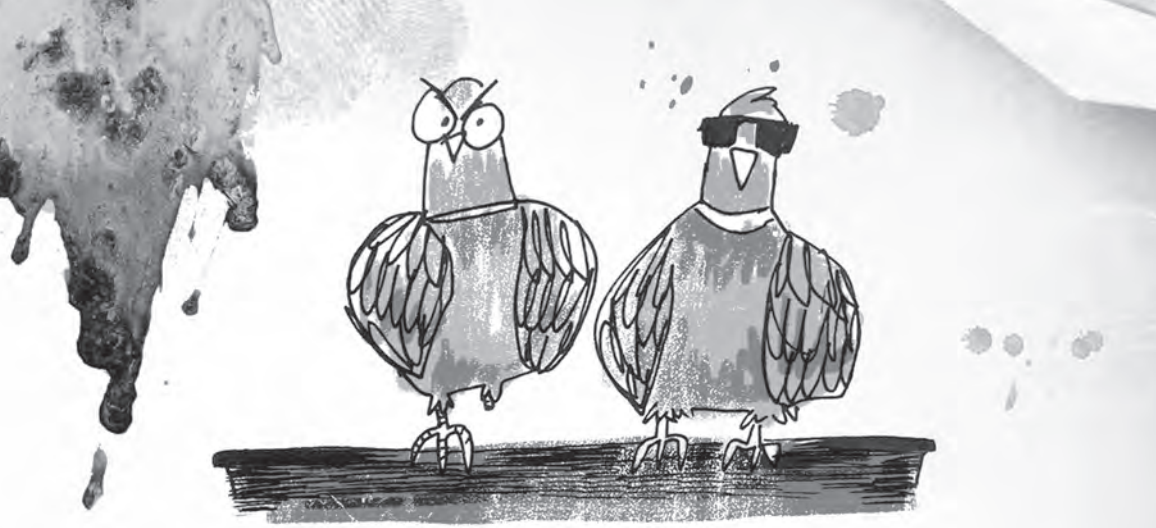

Op de rand van de afvalbak zaten twee duiven die er restjes appel, chips en wie weet wat uit pikten.

'Hallo!' zei Ted. Hij had deze duiven eerder gezien. Een van de twee had maar één poot en de ander had een zonnebril op.

'Ga weg,' zei de duif met één poot.

'Ik heet Ted. Ik heb jou eerder gezien!' zei Ted.

De duif keek hem boos aan.

'Vast,' zei de duif met de zonnebril. 'Je zus heeft zijn poot afgebeten.'

Ted bloosde. 'O...' zei hij. 'Wat vervelend.'

'Wat moet je, jong?' zei de duif met één poot.

‘Nou,’ zei Ted verlegen. ‘Ik heb jullie wel vaker hier gezien en ik ben soms een beetje eenzaam, zo helemaal alleen in het hol. Dus ik vroeg me af, eh... willen jullie mijn vrienden zijn?’

De duiven schudden met hun kop.

‘Dat kun je niet menen, gast,’ zei de duif met één poot. ‘Ik hou graag mijn andere poot, dank je.’

En ze hupten en fladderden ervandoor naar een andere afvalbak, een heel stuk verderop.

‘Ach ja,’ zei Ted, en hij gaf zichzelf een klopje op zijn kop. ‘Je hebt het tenminste geprobeerd. Daar gaat het om.’

Hij wilde er net een liedje over verzinnen toen hij twee vage figuren op een parkbankje zag liggen. Ze hadden snorharen! Ze hadden een staart! Teds neus trilde van angst. KATTEN! Een van de twee liet een blikje met iets leeglopen in zijn bek, terwijl de ander zich op een onbeschaafde plek aan het likken was. Allebei

stopten ze af en toe om gemeen te miauwen.

Ted jankte zachtjes en probeerde weg te kruipen. Hij tilde een poot op en zette die voorzichtig neer... en tilde nog een poot op en zette die voorzichtig neer... en tilde *nóg* een poot op en...

'HOERAAA! Tijd om te feesten!'

Ted was per ongeluk op Sofie de Feestkraai gaan staan.

'SSSSSST!' sssste Ted.

'Het feest kan BEGINNEN!'

riep Sofie, waarna ze keihard op een feesttoeter blies.

De katten sprongen op en keken met griezelige gele ogen boos naar Ted.

'Sisssss,' sisten ze.

'AAAARGH!' aaaarghde Ted.

En hij rende zo snel als zijn donzige pootjes aankonden terug naar het hol.

Nikkie zat met haar vrienden Bak en Heg in het hol. Ze trokken gekke gezichten en maakten met hun telefoons foto's van elkaar.

Ted dook hijgend en met opengesperde ogen het hol in.

'Wat heb jij nou?' zei Nikkie.

Hij wees achter zich, jammerend op en neer springend op dezelfde plek.

Nikkie pakte Ted bij zijn oren en aaide ze langzaam totdat hij tot rust was gekomen.

'K-k-k-katten!' stamelde hij uiteindelijk.

‘Was ZIJ het?’ vroeg Nikkie vinnig.

Ted schudde zijn kop.

‘Doe dan niet zo paniekerig! De andere katten doen je heus niks, Ted.’

Ted zuchtte en slofte naar zijn hoekje van het hol.

Nikkie keek naar Bak en Heg, en rolde met haar ogen. Ted en zij moesten praten.

‘Tot later, oké?’ zei ze.

‘Goed, Nik, laters,’ zei Bak.

Nikkie ging naast Ted zitten, die in een hoekje opgerold lag, knuffelend met Slof, een oude slof met een lachend gezichtje erop getekend. Die had hij al sinds hij een vossenjonkie was.

‘Wanneer komen papa en mama thuis, Nikkie?’ vroeg Ted.

Nikkie zuchtte.

‘Weet ik niet, Ted,’ antwoordde ze. ‘Hebben ze nooit gezegd.’

‘Maar... ze komen toch wel terug? Ik zou zo graag weten hoe ze eruitzien.’

Nikkie gaf geen antwoord. Ze staarde in de verte, terwijl Ted rustig naar het roffelen van de regen luisterde en het gonzen van het verkeer in de verte.

Na een tijdje zei hij: ‘Nik, waarom haten de katten ons zo erg?’

Nikkie wikkelde haar donzige staart om Ted heen. ‘Niet álle katten haten ons,’ zei ze. ‘Alleen sommige. En je wéét waarom, toch?’

‘Vanwege die heel akelige kat?’ vroeg Ted.

‘Ja,’ zei Nikkie. ‘Vanwege die heel akelige kat.’

HOOFDSTUK TWEE

Die heel akelige kat

Dit is Prinses Poekie.

Ze was een kat. Een heel akelige kat.

Het verhaal gaat dat Prinses Poekie een paar jaar geleden in een groot herenhuis woonde. Haar baasje was een rijke oude dame die heel chique kleren droeg, ook als ze gewoon naar de buurtsuper ging om het dure kattenvoer te kopen dat haar verwende huisdier lekker vond. Prinses Poekie ging overal met haar mee naartoe, in een grote paarse handtas, zodat haar poezelige pootjes niet vies werden. Haar leven was perfect. Maar op een dag stikte de oude dame in een augurk, waarna ze werd opgehaald door een ambulance. Prinses Poekie lag op de satijnen lakens van het bed van de oude dame en miauwde. Vele dagen gingen voorbij en uiteindelijk realiseerde ze zich diep vanbinnen dat de oude dame nooit meer terug zou komen. Prinses Poekie zou haar

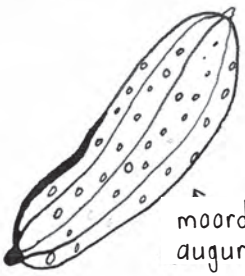

weg moeten vinden in de grote, boze wereld.

Ze dwaalde door de straten, hongerig en verloren. Maar op een dag ving ze een vleugje op van iets fantastisch. 'Gnnnnnnnnf!' zei Prinses Poekie en ze likte haar lippen. Ze trippelde naar de geur toe, verwachtte een groot warenhuis aan te treffen of misschien een chic restaurant. Maar ze vond...

Goed. Chic was het zeker niet, maar voor Prinses Poekie zag het er hemels uit. Met rammelende maag schoot ze de steeg naast de winkel in. Ze klom de bakstenen muur op, tuimelde over de rand en zag...

Vossen. Heel veel vossen.

Ze scheurden de afvalzakken van de Snelle Kip stuk die in de loop van de dag een enorme stapel hadden gevormd, en pikten al het vettige, kleverige eten dat erin zat. Prinses Poekie zag drie enorme afvalbakken, elk met de omvang van een kleine auto. Er scharrelden ook katten, ratten, duiven en muizen rond, die op stukken kraakbeen en half opgegeten broodjes knaagden.

Prinses Poekie sloop over de grond en dook op een restje gebraden kip. O, het was heerlijk! Zoiets had ze nog nooit geproefd en binnen een paar seconden waren er alleen nog botjes over.

'Ooo, mag ik?' vroeg een andere kat, wijzend op de botjes.

'Wat?' snauwde Prinses Poekie.

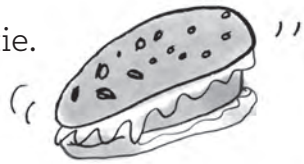

‘Wil je de botjes niet?’ vroeg de kat vriendelijk.

‘Nee,’ zei Prinses Poekie, die gewend was aan zachte, verfijnde stukjes vlees.

‘Cool!’ zei de andere kat, die op de kippenbotjes begon te sabbelen en knagen.

‘Jij bent vast nieuw hier,’ zei hij na een tijdje opgewekt. ‘Ik ben Bingo! Leuk om je te ontmoeten. Een tip: je wilt niks overlaten. Er is net genoeg voor iedereen. Maar dan ook net. Er is namelijk een systeem, weet je.’

En hij knaagde op zijn botjes.

Prinses Poekie fronste. ‘Hoe bedoel je... “een systeem”?’ vroeg ze.

‘Nou,’ zei Bingo met smakkende lippen. ‘Het is heel eenvoudig. Er zijn drie bakken.

De vossen eten uit de blauwe bak, de katten hebben de groene en de ratten, duiven, muizen en alle andere hebben de rode.'

Prinses Poekie trok haar neus op. 'Je... Je bedoelt délen?' Ze kreeg het woord bijna haar strot niet uit.

'Hm-m!' knikte Bingo.

Prinses Poekie voelde haar nekharen omhoogkomen. DELEN? Ze had haar hele leven niks hoeven delen. Ze gromde en trok haar neus op. Het klonk allemaal HEEL VERKEERD. Hier moest iets aan gedaan worden.

De weken erna schrokte Prinses Poekie zo veel mogelijk eten van de Snelle Kip op als ze te pakken kon krijgen. Avond na avond zat ze naast de groene afvalbak te wachten op de zakken met restjes, en ze BLIES als iemand het ook maar waagde om dichterbij te komen. Ze werd vetter en viezer. Al snel wist iedereen in de Grote Stad wie ze was.

'Waarom zijn jullie zulke watjes?' zei ze op een avond tegen de andere katten. 'Jullie laten die vuile VOSSEN de beste stukken opeten.'

Sommige katten mompelden instemmend, hoewel veel gewoon doorgingen met hun achterste likken.

'Wij katten moeten voor onszelf opkomen!' schreeuwde Prinses Poekie, die inmiddels een kleine menigte om zich heen had verzameld. 'We hebben veel te lang moeten toekijken hoe de vossen al het eten hier tot op het bot afkluiven...'

Bingo stopte met het likken van zijn achterste en stak een poot op om iedereen te helpen herinneren aan het systeem van afvalbakken delen, maar niemand leek naar hem te willen luisteren.

'Het is tijd dat we de controle over onze afvalbakken terugpakken!' gilde Prinses Poekie met een opgeheven vuistklauw.

De meeste katten rolden met hun ogen en slenterden weg. Maar sommige juichten. 'We pakken onze bakken terug!' riepen ze. 'We schoppen de vossen eruit!'

Prinses Poekie wachtte tot de groep katten weer stil werd. Ze staarde ze aan met haar kleine kraaloogjes en bulderde vervolgens: ‘We zullen niet rusten voordat alle afvalbakken van ons zijn!’

De katten juichten nog harder. Sommige begonnen zelfs blikjes tegen elkaar te slaan.

‘Laat de strijd beginnen,’ snauwde Prinses Poekie, waarna ze kwaad het uiteinde van een worstje afbeet.